

141026 Nittonde söndagen efter trefaldighet, tredje årgången Anna Apell (avskedspredikan)

Trons kraft

Idag har jag fått komma hem, ja jag är äntligen hemma i OP! Hemma i Olaus Petri! – Ni är här och det är varmt i mitt hjärta. Här hos er i församlingen, mina vänner, har jag mitt hem.

I dagens text är också Jesus hemma. I sin trygga miljö. Många har kommit till honom av olika anledningar. Några kanske av nyfikenhet, andra för sina egna behov, några av ren illvilja. För att manipulera och visa på vad som är rätt och fel. Jag tänker då närmst på de skriftlärdade som vet hur normen är - mallen och ramen för hur man ska vara, tänka och handla för att vara rätt, för att passa in.

Men så kommer då den som är annorlunda, en lam man som burits dit av sina vänner. Han kunde inte ta sig dit på egna ben, utan behövde hjälp. Och jag undrar - vad var det han råkade ut för i livet som förlamade honom? Vad var det som hände som gjorde att han inte kan gå? Kan han fastnat i ett system som bygger på orättfärdighet? Ett sammanhang som vilar på likriktning som gjort att både hans handlingsutrymme och självständighet tagits ifrån honom? Eftersom han var annorlunda.

Men den här mannen är en lycklig man, en rik man – för han har vänner omkring sig. Vänner som agerar, som inte håller tyst – utan som kämpar för honom, som är beredda att slå in taket så att också han kan vara med. Vänner som bär när livet slagit sönder benen så man ligger där som en lam.

Det handlar om oss. Det handlar om kyrkan, om att vara församling. Ja, om att vara ett hem, ett som Luther sa: ett tak att gå in under när det regnar. Det handlar om nuet och framtiden. Och jag tror att vi måste tänka till, våga tänka nytt för att fortsätta vara en öppen folkkyrka. Öppen för olikheter.

Det krävs inte så mycket för att tappa taget, att hamna i situationer som för fel. Och det krävs ingenting för att vara - det vi kallar ”annorlunda”, eller ett alternativ till det som vi kallar ”självklart”, dvs. normen.

Jesus hade ständigt problem med normen och med dess maktposition! Att följa normen är att kontrollera maktförhållandet. Han vägrar gång efter annan att låta normen ha tolkningsföreträde – det är en anledning till att evangeliet så ofta är upp- och nervända världen. Det är barnet som ställs i mitten, det är kvinnorna som möter den uppståndne, det är med tullindrivaren som Jesus har fest!

Att vara församling, det är att vara Jesus vänner. I Johannes 15 läser vi. *”Jag kallar er inte längre tjänare, ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader.”*

Den lame mannen är bland vänner men sikten och tillgången till Jesus skymms av den trängre inre kretsen. Den lame når inte in av egen kraft, men trons kraft (som är rubriken idag) – den kraft som ligger i vännernas gemensamma ansträngning, i deras förmåga att tänka nytt och hitta nya vägar, det leder honom mot ett nytt liv. Ett nytt liv på egna ben. Trons kraft – ja, för mig handlar det inte om mirakulösa

underverk, eller att vi genom den egen tron kan manipulera naturlagar. Trons kraft, är för mig – den gemensamma tron – inte min egen tro, utan den vi delar med varandra, i erfarenheten av att vara människa, den tro vi om en stund uttrycker i trosbekännelsen, i det gemensamma som bär över tid och rum som jag kan få stämma in i men också vara tyst när orden tycks mig för avlägsna. Då jag blir buren av er andra. Trons kraft - att av vänner bäras fram mot det liv jag inte själv kan eller orkar nå. Att våga bli buren, att våga överlåta sig i andras händer för att upptäcka sig buren av Gud.

Jag vet inte hur det är för alla men för mig så är det läkande att få vara med andra människor, att få ha ett sammanhang. Att få vara med andra där jag bara får vara som jag är. Det var traditionellt familjens uppgift att vara den gemenskapen. Men för många av oss ser inte familjebilden ut så längre. Många av oss lever på långt avstånd från varandra, långt både i känslor och kilometer till föräldrar, syskon och barn. Vi har trasiga äktenskap bakom oss och lever i nya konstellationer. Det är så verkligheten ser ut. Och hur viktigt blir då inte den kristna gemenskapen? Församlingen. Jag kan inte nog betona vikten. Att församlingen är ett hem för alla, en inklusiv - med mångfald och öppenhet. Armar som bär när allt annat rasar. För det kan vara den som gör skillnaden i livet - den gemenskapen som för mig från förlamning ut till livet igen. Som gör att jag känner en vårvind i ansiktet mitt i kalla vintern.

Fortsätt vara hemma i Olaus Petri! För här finns en öppen gemenskap där olikheter får plats och där mångfalden får spreta åt olika håll. Här får vi få tala sant om livet och tron utifrån livserfarenhet och Bibel. Här finns bönen, de hjälpande händerna i diakonin, inte minst på sjukhuset och på häktet. Här förs dialog med samhället, med kulturen och med andra trosinriktningar. Här finns gudstjänsten, musiken och liturgin. Fortsätt Vara varandras vänner. Fortsätt Bära varandra. Fortsätt att Höra samman.

Det finns ett slut på allt. Så även denna predikan och jag vill få säga tack till er, Olaus Petri församling. Ni har burit mig, stöttat mig, trott på mig. Ni är mina vänner, mitt hem!